

Kloboucké Zvony

Program sboru v červnu a červenci

1.6.2025	7. neděle po Velikonocích	Tereza Halasová
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
11:00	Bohoslužba Velké Hostěrádky	
8.6.2025	Neděle Svatodušní	Petr Loukota
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna s VP	
15.6.2025	Neděle svaté Trojice – DEN DIAKONIE	Petr Haška
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
22.6.2025	1. neděle po Trojici konec školního roku	Martin Horák
8:00	Bohoslužba Brumovice	
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna s VP	
29.6.2025	2. neděle po Trojici	Ivo David
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
6.7.2025	3. neděle po Trojici	Petr Matuška
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
11:00	Bohoslužba Velké Hostěrádky	
13.7.2025	4. neděle po Trojici	Matouš Pleva
8:00	Bohoslužba Brumovice	
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
20.7.2025	5. neděle o Trojici	Tereza Halasová
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
27.7.2025	6. neděle po Trojici	Martin Horák
8:00	Bohoslužba Brumovice	
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	

Červnové až srpnové číslo roku 2025/3

zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna,
vydává staršovstvo sboru // ročník XXXI

klobouky.evagent.cz // Brněnská 218/30, Klobouky u Brna

Vaše příspěvky zasílejte na klobouky@evangnet.cz

Program sboru v srpnu

3.8.2025	7. neděle po Trojici	Martin Horák
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
11:00	Bohoslužba Velké Hostěrádky	
10.8.2025	8. neděle po Trojici	Tereza Halasová
8:00	Bohoslužba Brumovice	
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
17.8.2025	9. neděle po Trojici	
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
24.8.2025	10. neděle po Trojici	
8:00	Bohoslužba Brumovice	
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	
31.8.2025	11. neděle po Trojici	Volební shromáždění
9:30	Bohoslužba Klobouky u Brna	

Biblická úvaha faráře Martina Horáka

Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromeni a divili se: „Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči: Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, židé i obrácení pohané, Kréťané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutcích Božích!“ Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: „Co to má znamenat?“ Ale jiní říkali s posměškem: „Jsou opilí!“ (Sk 2,1-8)

Bratři a sestry,

říkáme o Bibli, že je Božím slovem: stává se nám slovem od Hospodina. Jestliže ale Bible je slovem od Boha, pak nemůžeme předpokládat, že ji bez dalšího budeme rozumět. V tom případě bude naopak zcela přirozené a normální, že Bibli nerozumíme.

Proto na tom musíme pracovat, abychom Bibli mohli začít rozumět: při biblických hodinách, při vlastní četbě Písma. Často pak zjišťujeme, jak jsou nám slova Písma cizí: jsou svědectvím ze situací, které nám mnohdy nejsou blízké, z jiné doby, z cizí země, zachycená překladem z cizího jazyka.

Jenže právě o to při výkladu Bible jde. Teprve tehdy, když ztratíme svůj

dojem, že jim vlastně samozřejmě rozumíme (až na několik málo obtížných míst) a přestaneme do nich vkládat své předporozumění, teprve tehdy k nám mohou promluvit svou vlastní řečí. Teprve tehdy se může stát ten zázrak, že k nám ta vzdálená a odcizená slova promluví. Přestanou být prostředkem k tomu, abychom sami sebe potvrzovali, případně šutrem, kterým budeme po hlavě mlátit druhé. Stanou se nám pramenem vody živé. Stanou se nám vzkazem od Hospodina.

Zázrak porozumění vzniká působením Ducha svatého: on nám dává porozumět. Duch Boží – tak lidé kdysi pojmenovali Boží působení v člověku. Bůh sám nám dává porozumět slovům Bible, a to tak, že je přijímáme jako slovo pro sebe.

Tak to tedy bylo i tenkrát o svátcích Letnic v Jeruzalémě. Bylo padesát dní po Kristově smrti a vzkříšení. Ježíšovi žáci se rozprchli. Měli strach z toho, co zlého je jako Ježíšovy žáky postihne – když jejich učitele popravili. Rozutíkali se a poschovávali. A přece se pak začali scházet: aby se společně modlili, aby si vyprávěli, co Ježíš učil. A aby společně čekali, až on znovu přijde, jak to slíbil. Scházeli se tedy jako skupinka těch, kteří uvěřili, že Ježíš je ten očekávaný Kristus, který měl přijít, aby zachránil Boží lid.

A tu přicházejí svátky Letnic – svátky první úrody. Zbožní židé ze všech zemí tehdy známého světa přicházejí na tyto svátky do Jeruzaléma. Tady v chrámu přinášejí jako oběť svou první úrodu, ve shromáždění děkují Bohu za prvotiny – za počátek nové úrody, která je jim příslibem, že i v tomto roce se urodí. V Jeruzalémě tak byly v době svátků tisíce lidí.

A tu se ve skrytu horní místnosti nějakého jeruzalémského domku odehrává něco, co nikdo nikdy nezažil: ani ti, kdo o tom později píší, pro tu událost nenacházejí slova a vyjádří se jen těžko srozumitelnými obrazy: ozval se hukot z nebe, objevily se jakoby ohnivé jazyky, na každém z nich spočinul jeden, začali mluvit neznámými jazyky.

Ty obrazy ukazují, že člověk může jen velmi těžko pochopit, co se tady stalo. Co však chápat můžeme a co tu vidíme docela jasně, je to, co se díky tomu děje s Ježíšovými žáky. Najednou je jim dáno nebát se: už se nebudou dál schovávat. Je jim naopak dáno jít mez lidí: už se nebudou scházet jen mezi sebou, ale chtějí pozvat ke Kristu i další. Je jim dáno ke druhým lidem promluvit: už ze strachu nemlčí, ale naopak promluví o Kristu ke druhým lidem tak, že tomu všichni rozumějí. To je zázrak.

Tak vznikla církev. Církev je společenstvím, které tu není samo pro sebe, ale je tu pro druhé. Církev je tady pro ty další, kteří také mají slyšet o Kristu. Církev má hledat jazyk srozumitelný pro ostatní. A tak se tahle událost připomíná a slaví jako počátek církve.

Připomínáme si to dodnes. Scházíme se při bohoslužbách a čekáme na ten zázrak: Čekáme, že nás naplní Duch svatý, že porozumíme svědectvím o Bohu. Že dostaneme odvahu vyjít za druhými, že najdeme s druhými společný jazyk, který jsme ztratili. Že budeme umět promluvit o své víře a naději v Krista srozumitelně – tak jak to kdysi bylo dáno učedníkům. Čekáme na ten zázrak, že Duch svatý znovu přijde. A ten zázrak se děje. Amen.

VOLBA FARÁŘE – JAK BUDE PROBÍHAT 31. 8. 2025

V našem sboru nás v nejbližší době čeká důležitá událost – volba nového faráře. Proto bychom vám rádi stručně a přehledně vysvětlili, jak celý proces probíhá podle Církevního zřízení Českobratrské církve evangelické a také jak se můžete do volby zapojit – a to i v případě, že se nebudete moci zúčastnit osobně.

Faráře volí takzvané sborové shromáždění, tedy shromáždění členů sboru, kteří mají hlasovací právo. Tím se rozumějí všichni členové sboru starší 18 let, kteří jsou zapsáni na seznamu hlasujících a jsou aktivně spojeni se životem sboru.

Kandidátem staršovstva pro sborové shromáždění je bratr Michal Devečka, rozhovor s ním je na jiném místě v tomto zpravodaji. Na shromáždění pak proběhne tajná volba. Hlasuje se o konkrétním navrženém jméně a ke zvolení je třeba nadpoloviční většina hlasů přítomných hlasujících. Zvolený kandidát je následně povolán do sboru a jeho volba podléhá potvrzení seniorátního výboru.

Pokud víte, že se z vážných důvodů (například zdravotních či rodinných) nebudete moci sborového shromáždění osobně zúčastnit, je možné hlasovat i na dálku. V takovém případě je třeba se včas obrátit na staršovstvo, oznámit důvod nepřítomnosti a požádat o možnost hlasovat korespondenčně. Hlas se pak odevzdává v zapečetěné obálce předem a bude při volbě započítán stejně jako hlasy přítomných.

Volba faráře je zásadním krokem pro směřování našeho sboru v dalších letech. Povzbuzujeme vás proto k účasti a aktivnímu zapojení – osobně nebo formou hlasování na dálku. Máte-li jakékoli otázky nebo si nejste něčím jisti, obraťte se na staršovstvo. Rádi vám vše vysvětlíme.

Rozhovor s bratrem Michalem Devečkou

Jak jste se s rodinou zabydleli v Kloboukách a co se vám tu nejvíce líbí?

Pořád se zabydlujeme a věci si pořád hledají své pevné místo. Na nové prostředí jsme si však velice brzy a dobře zvykli. Co se mi tu nejvíce líbí? Přece usměvaví a veselí lidé ve sboru a laskavá přátelská komunikace. To je alfa a omega, aby se farář v nějakém sboru cítil dobře. Pak se mi líbí podpora od bratra kurátora a celého sboru, že jste byli ochotni rok na mne čekat. Během této doby se mi někteří z vás stali přáteli a věřím, že přátel v takto živém a laskavém prostředí bude přibývat.

Pak se mi hodně líbí, že sbor žije hudbou. Já miluji hudbu: církevní, kytarovou, klasickou a každou dobrou kytarovou hudbu od klasiky až po metalová sóla.

Líbí se mi i způsoby, jak sbor tráví společné chvíle u různých akcí a že kromě toho se dokážeme sejít i neformálně, otevřít si víno, třeba si zahrát s kluky mariáš a pobavit se o životě. Ještě kdybych našel někoho na šachy a deskové hry nebo partáka do posilovny.

Co vám nejvíc chybí ze Slovenska a co naopak v Čechách oceňujete?

Rozdíl životní úrovně v ČR je oproti SR dosti markantní. Oceňuji, že církev do našeho vikariátu a přípravy ke službě investuje tak hodně zdrojů. Celkově jsou faráři v ČR zaplacení mnohem líp než v SR, kde není odluka církve od státu. V roce 2011 byla má první výplata kaplana v SR pouhých 280 eur. I v dnešní době je to bohužel plat na úrovni minimální mzdy. Takže abych to shrnul: farář v ČR je líp zajištěn po finanční stránce, pracuje-li na plný úvazek.

Pak oceňuji, že ČCE není svázána předpisy na všechno. To je bohužel dávný neduh evangelické církve v SR. Oceňuji možnosti seberealizace, volnosti názorů, za které nikdo netrestá, a vysokou kolegiálnost v rámci našeho seniorátu.

Líbí se mi život nedaleko velkého města (Brno), kde člověk zařídí vše, a Vídně, kde jsou nádherné památky a špičkové knihovny Vídeňské univerzity.

Chybí mi pochopitelně nejvíc husté lesy a tatranské vrchy, které jsem měl ihned za domem, a možnost vyběhnout někam do panenské přírody. Kromě toho mi asi nejvíc chybí moji rodiče, zejména jako prarodiče mé dcery, která je vidí naživo jenom pár dnů v roce.

Beru to však i tak, že to bylo naše nejlepší rozhodnutí ze Slovenska odejít, protože mladé lidi tam výhledově skutečně žádná budoucnost nečeká a Slovensko jako krajina jede už delší dobu „do kopru“. Nelituji, že jsme se s manželkou rozhodli usadit se právě v ČR a na Moravě. Morava se mi stala domovem, který mám rád, a uvažuji i o žádosti o české občanství.

Jak vaše rodina vnímá vaši duchovní službu – podporují vás v ní, zapojují se do života sboru?

Služba církvi je odnepaměti pevnou součástí mé původní rodiny: v době mé konfirmační přípravy, kdy jsem začal pravidelně chodit na bohoslužby do kostela v Tatrách, začali se mnou chodit i mí rodiče. Mamka se stala oddanou evangelickou věřící, záhy presbyterkou, kostelníci a v současnosti i delegátkou sboru pro jednání vyšších církevních orgánů. Otec je občasný zvonař a pečuje o okolí chrámu v Tatranské Lomnici.

V mých rodičích tedy mám od doby mé konfirmace pevnou oporu. Podpořili mě ve studiu teologie, v nástupu do služby i v samotné službě. Oba si už dvanáct let pravidelně čtou má kázání a posílají je i dalším věřícím členům naší širší rodiny na Liptov. Na žádost rodiny jsem i pohřbíval již tři členy naší rodiny včetně mé drahé babičky, která mi dala v dětství první kontakt s vírou. Pak jsem oddával svou vlastní sestru se švagrem, s tím, že ona mě o to sama požádala, ač je spíše agnostik než věřící. Takže má původní rodina to podporuje a má z mé služby radost.

No a má vlastní rodina? – Manželka uvěřila až v dospělosti a taktéž se v dospělosti nechala pokřtít a konfirmovat. Bylo to během studií pedagogiky volného času na řeckokatolické fakultě v Prešově. Má tudíž i základní teologické vzdělání. Na mém předešlém působišti jí však jako manželce faráře, hospodyně a matce bohužel nic nebylo věřícími odpuštěno. Po příchodu sem manželka zažívá jakousi duchovní renesanci a plně mě podporuje v mé volbě kandidovat ve vašem sboru. Cítí se zde přijata a pochopena. Často mi říká, že ve vašem sboru vidí víru žít a ochotu dělat mnoho věcí pro sbor, a že jestli budu farářem právě zde v Kloboukách, zvolil jsem si po duchovenské a lidské stránce velice dobře.

Má dcera Kristínka to asi zatím ocenit a vyjádřit neumí. Dobře si však zvykla na školu, na lidi ve sboru a nové kamarády. Nese si však s sebou zranění z Hovorán. Ve vašem sboru se však prozatím cítí výborně. Uvidíme, čas ukáže, avšak je to na dobré cestě díky vám všem.

Máte nějaký osobní koníček nebo způsob, jak odpočíváte a čerpáte novou energii či inspiraci?

Koníčků mám mnoho a všestranných. Právě jejich pestrost mi pomáhá zrelaxovat se a načerpat energii. Mezi prvními by asi byla hra na klasickou kytaru. Kytarová klasika je prostě cosi nádherného, ač se to dosti těžko učí hrát. Já však při těch těžkých skladbách vypnu a soustředím se na krásu melodií. Hudba je pro mě největším Božím darem pro relax, ač ty skladby jako samouk nikdy nezahraji bez chyb a dokonale.

Mou další relaxační vášní jsou deskové hry. Jsem jejich sběratelem a rád bych pro mladé zavedl klub deskových her stejně tak, jak jsem to udělal i pro děcka v Hovoranech.

Po delší době jsem začal pravidelně chodit do posilovny. Má oblíbená je v Kyjově a budu rád, když se nějaká parta mladých z vašeho sboru nebo z města ke mně přidá. Rád vás odvezu a cesta se mi víc vyplatí.

Dalšími způsoby relaxu jsou mariáš a šachy a býval to i biliard (ten však není kde a s kým hrát). Je-li více dnů volna za sebou, rád si sednu i k programování webových aplikací. Je to dobrý trénink pro mysl a tvořivost.

Inspirace přichází z různých podnětů: běžný život, dobré filmy, historie a studium Písma v originálních jazycích. Jindy mě třeba nadchne nějaký skutečný příběh nebo starověká moudrost a na tom postavím kázání. Díky doktorátu z dějin dogmatu zvládám řečtinu na velice dobré úrovni, což mi pomáhá objevovat zajímavosti textu, o kterých se běžně nemluví. Velikou inspirací pro duchovenskou službu je pro mě i postava Martina Luthera a jeho spisy.

Po dvanácti letech služby v Církvi československé husitské jste nyní v Českobratrské církvi evangelické. V čem pro vás tato změna byla nejtěžší – a v čem naopak obohacující?

Nejtěžší byla asi překvapující povinnost absolvovat roční vikariát. S tím asi

málokdo počítal. S odstupem času vikariát však vnímám jako velice prospěšné období a přesně něco takového mi chybělo při nástupu do služby v CČSH. Tam jsem od začátku musel plavat a neutopit se. Pak se dělají zbytečné chyby, které se s člověkem časem vlečou.

Přechod do CČE jsem nevnímal nijak kriticky. Přece jenom jsem v evangelické (byť lutherské) spiritualitě vyrůstal, studoval ji a dokonale teologicky poznal. Bral jsem to svým způsobem jako návrat k typu zbožnosti, která mi je nejbližší, akorát v církvi modernější a otevřenější než ECAV na Slovensku.

Těžké bylo zvyknout si na status quo, že ač mě tady denně vídáte, řády mi jako vikáři zakazují přímo se zapojovat do bohoslužebních a duchovních aktivit vašeho sboru. Trochu jsem tím trpěl, protože jsem velice chtěl být s vámi a zapojovat se činně do života sboru. Pár situací se však podařilo vykomunikovat s mentorem a kompetentními z vedení vikariátní komise. Dá-li Bůh, příležitostí na službu vám všem bude ještě požehnaně.

Překvapivě jednou z největších potíží bylo zvyknout si po deseti letech na to, že celou bohoslužbu a liturgii si můžu a musím vytvořit každou neděli sám. Tohle farář CČSH ani evangelický kaplan na Slovensku nezná: liturgie je daná od A po Z. Připravíš si pouze přímluvy a je to. Díky mentorovi, Davidu Sedláčkovi, jsem do toho vhupl docela snadno a s dobrým vedením.

Obohacující je pracovat ve sboru, ve kterém je příjemné a tvořivé prostředí; kde vás lidé podpoří, prominou, i když se všechno dokonale nevydaří, a hlavně kde jednáji lidsky a s láskou, jak nás tomu naše víra učí. To zažívám jednak v Miroslavi a stejně to cítím i zde v Kloboukách.

Obohacující je i zkušenost ze zařízení diakonie. Nic takového jsem ve svém dosavadním sboru v Hovoranech ve svém obvodu neměl. Nejprve jsem se bál, jaké budou reakce a jak to vlastně dělat. Nyní si to vždy užiji, když jdu sloužit do STC Radost v Brumovicích nebo připravuji nějaký program pro Diakonii. Ta příprava je hodně náročná, avšak líbí se mi to.

Jaké duchovní důrazy považujete ve své službě za klíčové?

Klíčová je rozhodně autentičnost: nechť naše slova potvrzují i naše činy. Jak se říká v listu Jakubově: „Ukaž mi víru bez skutků. Já právě ze svých skutků ti ukáži moji víru. Víra bez skutků je mrtvá.“

Pak rozhodně Lutherův důraz na tzv. coram Deo: tedy vědomí, že v každé sekundě svého života stojí člověk tváří v tvář Bohu, ač jej očima nevidí. Člověk je v každé vteřině svého života Bohu tak blízko, že je jako součást Kristova oslaveného těla. Coram Deo znamená, že v každé vteřině svého života žijeme z Boha (díky jeho milosti), pro Boha (jako nástroje jeho lásky a milosti), pod jeho ochranou a autoritou a v Bohu (ta část v nás, která chce věřit a milovat, je součástí oslaveného těla Kristova, a tudíž i přímo součástí svaté Trojice).

Pak učení o dvojí spravedlnosti: Boží spravedlnost se stává naší skrze Krista. To, že obstojíme před přísným Božím soudem, není naší vlastní spravedlností. Je to tím, že Kristus nám nehodným obléká denně plášť své spravedlnosti,

kterým zakrývá naši bídu, hříchy a viny. Iustitia alinea (cizí spravedlnost: Kristova) se stává naší spravedlností, která nás zachrání, protože naše vlastní spravedlnost před Bohem neobstojí. Toto učení má silný důraz na pokoru člověka a učí jej plně se spoléhat na laskavého Boha. Lutherovo učení o dvojí spravedlnosti je takovým mementem pokory v životě věřícího: když totiž člověk ztratí pokoru ve službě, záhy nastávají konflikty, hádky a rozbroje ve společenství.

Pak jsou mi blízká slova apoštola Pavla: „Já ani nejsem hoden jména apoštol, poněvadž jsem pronásledoval církev Boží. Milostí Boží však jsem, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla při mně nadarmo.“ Blízký mi je fakt, že ani takový Boží muž jako Pavel nebyl dokonalý, nesl si za sebou svou pochmurnou minulost, občas udělal i chybu, avšak vždy měl odvahu poprosit o odpuštění Boha i lidí. Ani já nejsem a nebudu dokonalý. I v mé potenciální službě vám se bohužel budou dělat i chyby. Je to plně lidské. Přiznat si chybu není hanbou, ale statečností, která vyčistí stůl a jako společenství nás zase posune o krůček dál. Tolik k teologii.

Pak mám rád přátelskost, neformálnost, sbližování se u společných aktivit i neduchovního charakteru a trávit hodně svého času s dětmi a mládeží, protože oni jsou budoucností každého sboru (výlety, tábory, společné akce, společný sport, začlenit je do seniorátní mládeže).

Rád bych využíval moderní technologie při výuce náboženství, confirmaci a biblických hodinách, aby obsah byl záživnější a poutavější.

Byl bych rád, kdyby se povedlo zavést pravidelnou kavárničku nebo čajovnu ve vašem sboru. Funguje to v mnoha sborech církve jako čas, kdy může kdokoli dojít a diskutovat s farářem nebo si s ním popovídat u kávy nebo čajíku.

V sociální oblasti je mi blízká ochrana válečných uprchlíků a lidí, ke kterým byl život a osud nemilosrdně krutý. Byl bych rád, kdyby tu náš sbor byl nápomocen těmto lidem všemožnými způsoby.

Velice důležitý duchovní důraz, který jsem poprvé v životě spatřil v Miroslavi, je, že presbyteri i řadoví členové chodí spolu s farářem do domovů seniorů, pečovatelských center, center Diakonie a někdy i na návštěvy nemocných členů. Je to krásná vizitka soudržnosti sboru a jeho zájmu od druhé. Hodně to faráři pomáhá v jeho práci vidět takovouto soudržnost a podporu.

Co považujete za největší výzvy současné církve – a jak by na ně měla reagovat?

Myslím, že nedělní bohoslužba by měla být společným dílem všech skupin sboru. Určitě bych do ní rád zapojoval děti a mládež, skauty, presbytery i řadové věřící. Aktivní věřící by se mohli střídát například i ve výběru písní, které by rádi zpívali na bohoslužbě. Přál bych si pravidelné zapojení pěveckého sboru do pořadu bohoslužby a přípravu přímlov bych ochotně svěřil presbyterům, bude-li vůle a ochota z jejich strany.

Největší výzvou dnešní církve je udělat nedělní bohoslužbu atraktivní pro všechny zúčastněné skupiny sboru (věkově i spirituálně). Rád bych se na tom podílel s vámi formou týmové práce. Začal bych tímto skromným cílem pokusit se vytvořit prostor na bohoslužbě pro všechny skupiny našeho sboru. Ať každá věková skupina a typ spirituality do bohoslužby něčím přispěje.

Určitě je mou vizí pokusit se oživit mládež sboru. To je asi nejtěžší výzva ze všech, které mě čekají. Může se to podařit, a vůbec nemusí – s tím je nutno počítat. Zkusit se to však musí. Jak jsem již psal výše, jako jednu z cest vidím neformální akce typu deskohraní, společné výlety, tábory, společný sport, brigády pro sbor/ město.

Obrovskou výzvou církve je taktéž její prezentace v online prostoru. Musíme být viditelní v aktivitě, činnostech, postojích, v radosti i v lásce. Atraktivní webová stránka sboru i s nahrávkami našich aktivit, biblických hodin nebo činností je v dnešní době velice důležitá. Taktéž spolupráce s městem a dobrovolnická činnost pro blaho města dělá velice důležité jméno.

Nesmíme se jako sbor i jako církve ani bát změny (samozřejmě pro předešlém projednání na staršovstvu a kladném schválení). Změna někdy dokáže být hodně oživující a prospěšná. Myslím, že naše církve je silným a dobrým hlasem svědomí dnešní společnosti a zastává se utiskovaných a ukřivděných.

Máte nějaké přání nebo poselství, které byste chtěl vzkázat členům sboru i lidem, kteří třeba do kostela běžně nechodí?

Určitě máte své důvody, proč do chrámu nechodíte. Rozumím vám a plně respektuji vaše rozhodnutí. Bude mi nesmírným potěšením, kdykoli byste mezi nás přišli a dali mně i našemu společenství šanci. Nejsem dokonalý a nikdy nebudu. Ani naše společenství v kostele nikdy nebude. Přesto je v něm nezastupitelné místo taktéž i pro vás. Učíme se zde milovat, pomáhat si, těšit se a neztrácet naději. Nejme v tom bezchybní. Bezchybné společenství dokonalých mezi námi nenajdeš. Jsme všichni obyčejní křehcí lidé stejní jako ty, akorát se z radosti, lásky a naděje snažíme společným úsilím vytvořit společné dílo pro nás i pro další generace. Přál bych si, kromě toho, abyste došli k poznání, že farář může být obyčejný přátelský člověk, se kterým se dá vypít kafe, čaj, pivo nebo víno a pobavit o čemkoli. Dejte mi šanci vás líp poznat.

Zprávy z Diakonie ČCE – středisko BETLÉM

Sociální práce vznikala zhruba od středověku, kdy zejména církve zřizovala pro chudé, zmrzačené, slepé, sirotky a nemocné takzvané útulky a špitály, kde se o ně staraly hlavně řádové sestry. Tato zařízení dotovali bohatí

mecenáši. Na první pohled v současné době fungujeme podobně, vezměme to ale postupně.

Přes dobu, kdy žádní lidé trpící chudobou, postižením nebo bezdomovectvím zdánlivě kvůli systému ve společnosti neexistovali a trávili životy zavření ve velkokapacitních ústavech, jsme se dostali do doby, kdy jsou běžnou součástí společnosti a žijí naplněné životy díky různým organizacím a pracovníkům, kteří jim poskytují péči. Kvůli stigmatizaci z dob minulých ale pomáhající profese nemají takový profesní status, jaký by si zasloužily mít, a veřejnost všechny pracovníky považuje za „pečovatelky“, „ošetřovatelky“ nebo „sestřičky“.

Zpátky na začátek, i dnes pracujeme v církevní organizaci, která zajišťuje péči o znevýhodněné osoby. Dnes jsme my, kteří poskytujeme tuto péči, profesionálové a nejsme jen řádové sestry, které poskytují péči na základě životního poslání. Jsme pracovníci v sociálních službách, sociální pracovníci, zdravotní sestry, ošetřovatelé atd., kteří k určitému životnímu poslání mají i odpovídající vzdělání, kvalifikaci, dodržují zákony a řídí se etickými kodexy.

Každé z těchto povolání slaví svůj významný den – den sociálních pracovníků a pracovníků v sociálních službách si připomínáme 18. 3., kdy probíhá akce Srdce sociálním službám. Ošetřovatelky a zdravotní sestry slaví svůj významný den 12. 5., který je stanoven podle data narození zakladatelky první školy pro zdravotní sestry v Anglii, „Dámy slucernou“ Florence Nightingalové. I z tohoto rozdělení je zřejmé, že „pečovatelka“ nerovná se „ošetřovatelka“.

Na počátku sociální práce pracovaly ve špitálech řádové sestry, které pečovaly i ošetřovaly, položily základy pro oba směry. Dnes pečují pracovníci v sociálních službách, takzvané pečovatelky a pečovatelé, kteří splňují požadavky na vzdělání podle zákona o sociálních službách (č. 108/2006 Sb.), tentýž zákon stanovuje jejich základní náplň práce. Ošetřovatelky a ošetřovatele definuje zákon o nelékařských zdravotnických povoláních (č. 96/2006 Sb.) a poskytují zdravotnickou péči pod dohledem lékařských pracovníků. Obě povolání můžeme nalézt v zařízeních poskytujících sociální služby, ve „špitálech“ (nemocnicích) najdeme jen ošetřovatele, ne pečovatele.

Pro laickou veřejnost působí obě povolání jako totožné. My jako pracovníci, kteří tyto pozice vykonáváme, si uvědomujeme jedinečnost každé z nich. Je naším úkolem ukazovat společnosti přínos naší práce a její profesionalitu, aby nás už neházela všechny do jednoho pytle, ale vážila si nás jako profesionálů.

Mgr. Lenka Gargulová, sociální pracovnice Diakonie BETLÉM

Zveme Vás na Den Diakonie – neděle 15. června 2025

Milí přátelé,

srdečně vás zveme na Den Diakonie, který letos připadá na neděli 15. června. Společně prožijeme den plný vděčnosti, společenství a naděje. Během dopoledních bohoslužeb budou slavnostně pověřeni noví pracovníci Diakonie BETLÉM. Pověření provede vojenský kaplan Petr Haška.

Navážeme vernisáží výstavy věnované vzniku Diakonie Českobratrské církve evangelické, kterou v našem kostele zahájí ředitelka Diakonie ČCE, Hana Sklenářová. Výstava bude následně přístupná po celé léto.

Po vernisáži se sejdeme ke společnému obědu a neformálnímu posezení u odpolední kávy – bude to krásná příležitost k setkání a sdílení v přátelském kruhu.

Přijďte být u toho s námi – těšíme se na vás!

Konfirmační příprava a náboženství na faře od září

Rádi bychom i formovali, že od září zahájíme konfirmační přípravu pro děti ve věku zhruba 13 let. Kdo budete mít zájem dětí do konfirmační přípravy přihlásit tak se obraťte na členy staršovstva.

Zároveň bude ve sboru zahájena i výuka náboženství pro mladší děti. Budeme rádi pokud své děti přihlásíte.

Srdečně přejeme Boží požehnání

NAROZENINY ČERVEN

Miroslava Bedřichová, Klobouky u Brna – 75 let

Oldřich Peřina, Kašnice – 77 let

Pavel Putna, Krumvíř – 70 let

Jaroslava Dunajová, Morkůvky – 84 let

Pavel Drobný, Klobouky u Brna – 77 let

Josef Šedivý, Brumovice – 79 let

Jaroslav Roznos, Klobouky u Brna – 77 let

Zdeněk Peřina, Kašnice – 75 let

Alena Bulová, Morkůvky – 65 let

Karel Hájek, Kašnice – 81 let

Srdečně přejeme Boží požehnání

NAROZENINY ČERVENEC

Josef Kolouch, Krumvíř – 87 let
Vlasta Ducháčová, Kašnice – 83 let
Zdenek Huták, Klobouky u Brna – 88 let
Jaroslav Sirný, Klobouky u Brna – 77 let
Josef Adámek, Kašnice – 84 let
Miluše Ambrosová, Kašnice – 70 let
Dana Bobková, Klobouky u Brna – 75 let
Jiří Ambros, Klobouky u Brna – 65 let
Míla Grabovská, Klobouky u Brna – 80 let
Zdeňka Sedláčková, Klobouky u Brna – 94 let
Jitka Kynclová, Morkůvky – 77 let
Eva Sedláčková, Klobouky u Brna – 77 let
Vlasta Bedřichová, Brumovice – 75 let
Zdeněk Huták, Kašnice – 65 let
Zdeněk Rožnovský, Klobouky u Brna – 80 let
Božena Pavlíková, Velké Hostěrádky – 98 let

NAROZENINY SRPEN

Nad'a Jeřelová, Morkůvky – 70 let
Vlastimil Chlápek, Bohumilice – 78 let
Marta Loziášová, Krumvíř – 87 let
Lydie Effenbergerová, Klobouky u Brna – 79 let
Karel Šebesta, Klobouky u Brna – 80 let
Jaroslav Souchop, Morkůvky – 77 let
František Pacas, Borkovany – 78 let
Zdeněk Janošek, Brumovice – 65 let

Modlitební inspirace

Modlitba finského sportovce

Bože, dej, abych na cestě,
která jde životem,
měl odvahu riskovat,
ránu dát i ránu přijmout.

A zvítězím-li,
ať je to po právu.
Prohraju-li, dej,
abych dovedl stát u cesty
a pozdravit vítěze,
až půjde kolem.

Modlitba Jana Amose Komenského

„Přijď, Králi slávy, Kníže míru,
a vydej zemím žádoucí světlo, mír a spásu,
aby všichni mohli vidět nebesa na zemi.
Otevřete se, brány světla,
a vyšlete světlo Boží k národům jako řeku,
aby všichni chodili ve světle až na věky.“

AMEN.

Respektujeme, pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete.

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77...